

Huzura Yolculuk

– Mücella Pakdemir · 28 Eylül 2018

Yaşlı adam, haritadaki akarsuları andıran, şişkin damarlı, buruşuk, titrek elleriyle dolap çekmecelerinden rastgele seçtiği birkaç parça eşyayı bavuluna koydu. Birer adet kazak, gömlek, pantolon, iç çamaşırı ile traş takımı... Ayaklarında ağırlaşan terliklerini sürükleyerek yatağına yöneldi. Hemen yanındaki komodinün üstünde duran gümüş çerçeveden “Beni de götür.” der gibi yalvaran gözlerle bakıyordu sevdiği kadın. Uzanıp aldı. Parmaklarının ucuyla okşadı çerçeveden ayırdığı, sararmış fotoğraftaki mahzun yüzü. “Bu defa ben sana geleceğim sevgilim. Ama bugün ama yarın... Korkma; çok sürmeyecek. Yalnızlık ikimiz için de bitecek gayrı.” Fotoğrafi kırıştırmadan, itinayla göğüs cebine yerleştirdi.

O esnada içeriye dalıp, bir hışımla fermuarını çektiği bavulunu aynı hışımla dışarıya taşımış, daire kapısının dibine atarcasına bırakıvermişti gelini Selma. O kadar üzgündü ki, başka zaman olsa hakaret sayacağı bu edepsiz tavra hiç aldırmadı bile. En mutlu hatıralarını barındıran yatak odasına, en ince noktasına kadar her yerini hafızasına kazımak istercesine son kez baktı. Anne babasının yanında şaşkın yüz ifadeleriyle bekleyen torunlarının yanına doğru yürüdü.

Oğlu Burhan, parmaklarında çevirdiği araba anahtarını gösterip “Hazırsanız çıkalım haydi. Oyalanmayın daha fazla. Gecikiyoruz.” diyerek karısını uyardı. Alıngan birisi değildi fakat evladının “Oyalanmayın.” sözü çok gücüne gitmişti. Ne demekti şimdi bu? Oyalanmak bir yana, işin aslı, oldubittiye getirilmiş, kandırılmıştı. Daha bu sabah “Bizimle kalamazsın artık baba. Yeni taşınacağımız evimiz çok küçük. Rahat edeceğin bir yer bulduk sana. Gerçi biraz uzak ama... Hepimiz için en iyisi bu olacak.” dememiş miydi, babalık duygularını çiğnercesine ve emeklerini hiçe sayan bir nankörlükle? İtiraz veya tercih hakkı bırakılmamıştı kendisine. Kaderine çaresizce boyun eğmişti çenesinden süzülen sıcacık gözyaşlarıyla. Evet, başka bir eve taşınılacaktı. Hanımı Şahika vefat ettikten sonra Burhan’ın “Boşuna kira vermeyelim. Bir başına yaşamamış olursun hem. Yanına yerleşelim.” teklifini kıramamıştı. Aradan iki ay geçmeden oğlu dert yanmaya başlamıştı. İşlerinin bozulduğunu, altından kalkamayacağı borca girdiğini, bu çıkmazdan kurtulmanın tek yolunun ise iyi para eden baba evinin satılarak daha küçük bir eve geçmek olduğunu söylemişti. “Başka çaresi yok mu oğul? Bu evde annenin hatıraları var. Çok severdi burayı; biliyorsun. Kredi çeksen, borçlarını erteletsen...” önerilerini hiç ummadığı şekilde, avaz avaz bağırarak reddetmişti oğlu: “Bilmediğin işlere karışma baba! Sanki keyfimden satmak istiyorum! Müşteri buldum bile. At imzayı; beni çıldırtma.”

Bekârken akıllı uslu tavırlarından gururlandığı, yetiştirirken üzerine titrediği biricik evladına ekmek parası kazansın diye açtığı işyeri iflas etmişti demek. “Ya gidip istersiniz ya da intihar ederim.” diye dayattığı Selma ile evlendikten sonra huy değiştirip büyüklerine karşı saygısını ve sevgisini yitirmesinde bu kızın parmağının olduğu gün gibi aşikârdı. Evin satılma meselesinin de gelininin arzusu, hatta emri olduğunu iyi biliyordu. Torunlarına duyduğu sevginin hatırına ve yalnız ölme korkusundan kabul etmişti satışı. Gelin görün ki, evladı ailesine yeni yuva bulmuştu ancak kendisi, çöpün kenarına bırakılan eski eşyaların akıbetine uğramıştı.

Başı dönüyordu. Ayakta duramayacağını hissetti. Dizlerinin üzerine çökerek yere kapaklandı. Yorgun

ruhu ihtiyar bedeninde üşüyor, kalbine korkunç acılar pompalıyordu. Doğrulmaya çalıştı. Yapamadı. Zemin bir uçuruma dönüşmüştü. Ne kadar direnmeye çalışsa da, kuvvetli bir pençe tarafından süratle dibe doğru çekiliyordu. Üstelik aniden çıkan bir hortumun karşı konulamaz çekimine de kapılmıştı. Onunla birlikte ne kadar anısı varsa her şey etrafında savruluyordu. Ayaklarına buz gibi sular değince ürperdi birden. Uçurumun dibinden yükselen dev dalgalar, kucaklayarak, incecik kumlu, uçsuz bucaksız bir sahile, incitmeden, şefkatle bırakmıştı zayıf bedenini. Sahilin gerisindeki, cıvıl cıvıl kuşların ötüştüğü orman, yemyeşil ağaçlarının yapraklarını hışırdatarak “Hoş geldin.” nidasındaydı. Işıl ışıl gökyüzü, pembe, beyaz bulutlarıyla emsalsiz güzellikteydi. Tarifsiz bir huzurla dolmuştu içi. Götürülmek istendiği huzurevi işte tam da burası olmalıydı.

Son sözleri dökülüverdi kupkuru dudaklarından: “La ilahe illallah, Muhammeden Resulullah.”

Çilekeş kozasından sıyrılarak ilk göz ağrısı Şahika’sının yanına uçan, ölümsüz bir kelebektir şimdi.

Mücella Pakdemir